ORDONANȚA TRIBUNALULUI (Camera a șaptea)

23 mai 2011 *

În cauza T-226/10,

Prezes Urzędu Komunikacji Elektronicznej, cu sediul în Varșovia (Polonia), reprezentat de H. Gruszecka și de D. Pawłowska, avocați,

reclamant,

împotriva

Comisiei Europene, reprezentată de domnul G. Braun și de doamna K. Mojzesowicz, în calitate de agenți,

pârâtă,

având ca obiect o cerere de anulare a Deciziei C(2010) 1234 a Comisiei din 3 martie 2010, adoptată în temeiul articolului 7 alineatul (4) din Directiva 2002/21/CE a Parlamentului European și a Consiliului (JO L 108, p. 33, Ediție specială, 13/vol. 35, p. 195), prin care autoritatea poloneză de reglementare în domeniul serviciilor de comunicații electronice și al serviciilor poștale a fost obligată să retragă două proiecte

* Limba de procedură: polona.

de măsuri notificate privind piața națională cu ridicata a schimbului de trafic de date IP (tranzit IP) (cauza PL/2009/1019) și piața cu ridicata a peering IP cu rețeaua aparținând Telekomunikacja Polska S.A. (cauza PL/2009/1020),

TRIBUNALUL (Camera a șaptea),

compus din domnul A. Dittrich, președinte, doamna I. Wiszniewska-Białecka și domnul M. Prek (raportor), judecători,

grefier: domnul E. Coulon,

pronunță prezenta

Ordonanță

Situația de fapt și procedura

1 Prezenta acțiune a fost introdusă la 14 mai 2010 în numele reclamantului, Prezes Urzędu Komunikacji Elektronicznej (președintele Oficiului pentru Comunicații Electronice, Oficiul pentru Comunicații Electronice fiind denumit în continuare „UKE"), de Hanna Gruszecka și de Dorota Pawłowska.

2 Printr-o scrisoare a grefei din 16 noiembrie 2010, reclamantul a fost invitat să precizeze dacă avocații care au semnat cererea în numele său aveau cu el, la data introducerii acțiunii, un raport de muncă. Părțile au fost de asemenea invitate să se pronunțe cu privire la respectarea condițiilor de formă ale cererii în lumina articolului 19 al treilea și al patrulea paragraf din Statutul Curții de Justiție a Uniunii Europene, a articolului 21 primul paragraf din același statut, a articolului 43 alineatul (1) primul paragraf din Regulamentul de procedură al Tribunalului, precum și a Ordonanței Curții din 29 septembrie 2010, EREF/Comisia (C-74/10 P și C-75/10 P, nepublicată în Repertoriu), în eventualitatea în care avocații care au semnat cererea în numele reclamantului aveau cu acesta, la data introducerii acțiunii, un raport de muncă.

3 Reclamantul și Comisia Europeană au prezentat observații în termenul stabilit.

4 Întrucât compunerea camerelor a fost modificată, cauza a fost repartizată camerei a șaptea.

Concluziile părților

5 Reclamantul solicită Tribunalului:

— anularea deciziei atacate;

— obligarea Comisiei la plata cheltuielilor de judecată.

6 Comisia solicită Tribunalului:

— respingerea acțiunii ca în parte inadmisibilă și, în orice caz, ca în totalitate neîntemeiată;

— obligarea reclamantului la plata cheltuielilor de judecată.

Cu privire la admisibilitate

7 În temeiul articolului 113 din Regulamentul de procedură, Tribunalul poate oricând să se pronunțe, din oficiu, după ascultarea părților, asupra cauzelor de inadmisibilitate pentru motive de ordine publică. Această decizie este luată în condițiile prevăzute la articolul 114 alineatele (3) și (4) din același regulament.

8 Conform articolului 114 alineatul (3) din regulamentul de procedură, în continuare, procedura de judecare a cererii este orală, în afară de cazul în care Tribunalul decide altfel. În speță, Tribunalul consideră că este suficient de lămurit pe baza înscrisurilor de la dosar și decide că nu mai este necesară deschiderea procedurii orale.

Argumentele părților

9 În răspunsul la întrebările scrise adresate de Tribunal, reclamantul afirmă, în primul rând, că, dacă acțiunea a fost efectiv introdusă de consilieri juridici care au cu UKE o relație de muncă, aceștia sunt totuși independenți de reclamant. În susținerea acestei afirmații, reclamantul arată, în primul rând, că, potrivit legislației poloneze, directorul general al UKE, iar nu președintele său este cel căruia îi revine competența în ceea ce privește stabilirea, durata și menținerea relației lor de muncă, în al doilea rând, că consilierii juridici fac parte dintr-o categorie de posturi independente direct subordonate directorului general al UKE, în al treilea rând, că, în temeiul legislației referitoare la consilierii juridici, un consilier juridic care își exercită profesia în cadrul unei relații de muncă ocupă un post autonom care depinde în mod direct de conducătorul entității organizaționale. Reclamantul subliniază de asemenea că independența profesională este unul dintre aspectele fundamentale ale profesiei de consilier juridic. Astfel, un consilier juridic angajat în temeiul unui contract de muncă nu poate fi în niciun mod ținut de instrucțiuni ierarhice.

10 În al doilea rând, pe cale de consecință, reclamantul consideră că nu este necesar să se răspundă la a doua întrebare adresată de Tribunal. Cu titlu subsidiar, acesta susține că împrejurările de fapt aflate la originea Ordonanței EREF/Comisia, punctul 2 de mai sus, și a Hotărârii Curții din 14 septembrie 2010, Akzo Nobel Chemicals și Akcros Chemicals/Comisia și alții (C-550/07 P, Rep., p. I-8301), sunt diametral opuse celor din prezenta cauză. În acest sens, reclamantul observă că Curtea se întemeiase pe subordonarea economică a avocaților față de întreprinderile care îi angajau, precum și pe influența acestor avocați, decurgând din posturile pe care le ocupau, și pe activitatea și pe strategia comercială a angajatorilor lor. Or, rolul consilierilor juridici în prezenta cauză s-ar limita în mod exclusiv la acordarea asistenței juridice pe calea reprezentării exercitate pe baza mandatului *ad litem* conferit de reclamant.

11 Comisia consideră că existența unui raport de muncă între reclamant și avocații care au introdus acțiunea ar implica respingerea acesteia ca vădit inadmisibilă.

Aprecierea Tribunalului

12 În temeiul articolului 19 primul, al treilea și al patrulea paragraf din Statutul Curții, aplicabil Tribunalului potrivit articolului 53 din statutul menționat:

„Statele membre, precum și instituțiile Uniunii sunt reprezentate în fața Curții de Justiție de un agent numit pentru fiecare cauză; agentul poate fi asistat de un consilier sau de un avocat.

[…]

Celelalte părți trebuie să fie reprezentate de un avocat.

Numai un avocat autorizat să practice în fața unei instanțe a unui stat membru sau a unui alt stat parte la Acordul privind Spațiul Economic European poate reprezenta sau asista o parte în fața Curții."

13 Astfel cum rezultă din articolul 1 alineatul (2) din Directiva 77/249/CEE a Consiliului din 22 martie 1977 de facilitare a exercitării efective a libertății de a presta servicii de către avocați (JO L 78, p. 17, Ediție specială, 06/vol. 1, p. 46), astfel cum a fost modificată prin anexa II la Actul privind condițiile de aderare la Uniunea Europeană

a Republicii Cehe, a Republicii Estonia, a Republicii Cipru, a Republicii Letonia, a Republicii Lituania, a Republicii Ungare, a Republicii Malta, a Republicii Polone, a Republicii Slovenia și a Republicii Slovace și adaptările tratatelor care stau la baza Uniunii Europene (JO 2003, L 236, p. 17), persoanele abilitate să își exercite activitățile profesionale în Polonia sub denumirea de consilier juridic (Radca Prawny) sau de avocat (Adwokat) desfășoară activități de avocat.

14 Potrivit articolului 21 primul paragraf din Statutul Curții, aceasta este „sesizată printr-o cerere adresată grefierului [; c]ererea trebuie să cuprindă numele și domiciliul reclamantului, calitatea semnatarului [...]"

15 În temeiul articolului 43 alineatul (1) primul paragraf din Regulamentul de procedură, „[o]riginalul oricărui act de procedură trebuie să fie semnat de către agentul sau avocatul părții".

16 Potrivit unei jurisprudențe constante, rezultă din dispozițiile citate la punctele 12, 14 și 15 de mai sus, în special din folosirea termenului „reprezentate" la articolul 19 al treilea paragraf din Statutul Curții, că, pentru a sesiza Tribunalul cu o acțiune, o „parte", în sensul acestui articol, nu este autorizată să acționeze ea însăși, ci trebuie să recurgă la serviciile unui terț care trebuie să aibă dreptul de a-și exercita profesia în fața unei instanțe a unui stat membru sau a unui stat parte la Acordul privind Spațiul Economic European (SEE) (a se vedea Ordonanța Tribunalului din 19 noiembrie 2009, EREF/Comisia, T-94/07, nepublicată în Repertoriu, punctul 14 și jurisprudența citată).

17 Această cerință de a recurge la un terț corespunde concepției privind rolul avocatului potrivit căreia acesta este considerat colaborator al justiției și este chemat să acorde, în deplină independență și în interesul superior al acesteia, asistența legală de care clientul are nevoie. Această concepție corespunde tradițiilor juridice comune statelor membre și se regăsește de asemenea în ordinea juridică a Uniunii, astfel cum rezultă

chiar din articolul 19 din Statutul Curții (Ordonanța din 19 noiembrie 2009, EREF/Comisia, punctul 16 de mai sus, punctul 15).

18 În speță, trebuie subliniat de la bun început că referirea făcută de reclamant la obligațiile de independență care decurg din normele profesionale care reglementează profesia de consilier juridic nu este de natură, prin ea însăși, să demonstreze că Gruszecka și Pawłowska aveau dreptul să îl reprezinte în fața Tribunalului. Astfel, conceptul de independență a avocatului nu este definit numai în mod pozitiv, și anume prin referire la obligațiile de etică profesională, ci și în mod negativ, și anume prin absența unui raport de muncă (a se vedea în acest sens Hotărârea Akzo Nobel Chemicals și Akcros Chemicals/Comisia și alții, punctul 10 de mai sus, punctele 44 și 45, și Ordonanța din 29 septembrie 2010, EREF/Comisia, punctul 2 de mai sus, punctul 53).

19 Se impune apoi constatarea că reclamantul admite că Gruszecka și Pawłowska au cu UKE un raport de muncă. Acesta indică, în această privință, că directorul general al UKE decide cu privire la „angajarea [lor], condițiile [lor] de muncă și încetarea relațiilor [lor] de muncă".

20 În sfârșit, tot potrivit reclamantului, UKE are ca atribuție să îl asiste pe președintele său în atribuțiile statutare care îi sunt conferite.

21 Prin urmare, chiar admițând că se poate face o distincție clară între președintele UKE și UKE și că nu există un raport de muncă formal între reclamant și consilierii săi juridici, este la fel de adevărat că cerințele stabilite de jurisprudența citată la punctele 16 și 17 de mai sus nu sunt îndeplinite în speță. Astfel, existența unui raport de subordonare în cadrul UKE – chiar dacă numai față de directorul său general –, deși funcția sa exclusivă este asistarea reclamantului, implică un grad de independență mai scăzut

decât cel al unui consilier juridic sau decât cel al unui avocat care își desfășoară activitatea într-un cabinet extern în raport cu clientul său.

22 Această concluzie nu este infirmată de trimiterile făcute de reclamant la legislația poloneză care reglementează profesia de consilier juridic. Astfel cum s-a subliniat la punctul 18 de mai sus, etica profesională nu este, prin ea însăși, de natură să demonstreze că se îndeplinește cerința de independență. În plus, potrivit jurisprudenței, dispozițiile privind reprezentarea părților neprivilegiate în fața Tribunalului trebuie interpretate, în măsura în care este posibil, în mod autonom, fără să se facă trimitere la dreptul național (Ordonanța din 19 noiembrie 2009, EREF/Comisia, punctul 16 de mai sus, punctul 16).

23 Din cele de mai sus rezultă că raportul de muncă dintre Gruszecka și Pawłowska, pe de o parte, și UKE, pe de altă parte, nu este compatibil cu reprezentarea reclamantului în fața Tribunalului.

24 Rezultă că, întrucât cererea introductivă a fost semnată de Gruszecka și de Pawłowska, prezenta acțiune nu a fost introdusă în conformitate cu articolul 19 al treilea și al patrulea paragraf, cu articolul 21 primul paragraf din Statutul Curții și cu articolul 43 alineatul (1) primul paragraf din Regulamentul de procedură.

25 Prin urmare, acțiunea trebuie respinsă ca inadmisibilă.

Cu privire la cheltuielile de judecată

26 Potrivit articolului 87 alineatul (2) din Regulamentul de procedură, partea care cade în pretenții este obligată, la cerere, la plata cheltuielilor de judecată. Întrucât reclamantul a căzut în pretenții, se impune obligarea acestuia la plata cheltuielilor de judecată, conform concluziilor Comisiei.

Pentru aceste motive,

TRIBUNALUL (Camera a șaptea)

dispune:

1) **Respinge acțiunea ca inadmisibilă.**

2) **Obligă Prezes Urzędu Komunikacji Elektronicznej la plata cheltuielilor de judecată.**

Luxemburg, 23 mai 2011.

Grefier
E. Coulon

Președinte
A. Dittrich